

den Opposition, der vender sig imod Lovforslaget overhovedet. Men ganske bortset derfra maa jeg dog antage, at den højtærede Minister her har været inde paa et Spor, som han ikke ønsker at fortsætte paa, thi da dette Lovforslag blev fremsat af den højtærede Ministers Forgænger — der ellers plejer trofast at sidde i Nærheden af ham under disse Forhandlinger, men som i Øjeblikket synes at have tabt Taalmodigheden —, skildrede denne Ministerens Forgænger udtrykkelig, hvorledes man slet ikke behøvede denne Paragraf, det kunde udmærket gøres lige saa billigt uden denne Paragraf, naar man bare forstod at forhandle saadan med Kommunerne, som han havde vist, at han kunde, i 1911 og deromkring.

Nu antager jeg ikke, at den højtærede Forsvarsminister vil sige: Ja, men jeg er ikke nær saa dygtig som min Forgænger, og derfor kan det være, det gaar mig galt, naar denne Forhandling skal føres nu, netop naar jeg mangler Ekspropriationsbestemmelsen; den Bestemmelse, som han kunde undvære, har jeg nødvendigvis Brug for, hvis jeg skal kunne klare mig. — Jeg ved ikke, om den højtærede Minister vil sige dette; men hvis det er Tilfældet, foreslaar jeg, at han tyer til sin erfarne Forgængers Raad — han har ham jo nær ved sig i Ministeriet —, og saa kan han jo bare bede ham om at hjælpe med at ordne denne Sag.

Den højtærede Minister vendte sig til Spørgsmaalet om Udgifterne ved den gamle og ved den nye Militærordning, og dette Spørgsmaal er nu ogsaa særlig draget frem for Tingets Opmærksomhed ved den Tale, som det ærede Medlem Hr. Pürschel holdt. Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at denne Debat bestod dels af Avner og dels af to smaa Hvedekærner. Jeg ved ikke, om de to smaa Hvedekærner er det Bidrag, som det ærede Medlem har ydet til Forhandlingerne — det vilde maaske stemme med den Beskedenhed, der præger det ærede Medlem, om han opfattede det saaledes —, men i saa Fald tør jeg maaske regne med, at det ærede Medlem ved Hvedekærnerne har tænkt paa de Meddelelser, han bragte paa Grundlag af det lille brune Hæfte, som han er saa glad ved at kende. Jeg maa med Hensyn til de paagældende Tal sige, at Forholdet er dette, at der fra Folkeforbundets Side, paa Grundlag af de Budgetter, forskellige Lande havde meddelt Forbundet, og paa Grundlag af de Oplysninger, som Forbundet i det hele taget havde Adgang til, er foretaget en Sammenligning mellem

Landenes Militærudgifter i 1913—14 og efter Budgetterne, i 1922—23 og med en Omregning efter Prisniveauet i hvert Land paa de to paagældende Tidspunkter.

Denne Beregnings Resultater er blevet offentliggjort, og jeg har set den samme Omtale af dem i Pressen herhjemme, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen hentydede til i Gaar. Det, Opgørelsen, som den foreligger, viser, er dette, at forskellige Lande har haft en Opgang, deriblandt ogsaa Danmark. Jeg har nævnt det allerede under Finanslovbehandlingen: Danmark staar mellem de Stater, som har en ret stor Opgang, 23 pCt., og jeg har understreget dette, at den franske Repræsentant, Jouvenel, under Forhandlingerne i Genève pegede derpaa, bebrejdende Danmark dette og stillede i Modsætning dertil Frankrig, som staar med en Nedgang paa 7—8 pCt.

Jeg gjorde imidlertid ved samme Lejlighed opmærksom paa, at de Tal, der her fra Folkeforbundets Side er opført for Danmark, ikke kan siges at være de rigtige, idet man fra Folkeforbundets Side — hvilket jo er overmaade forstaaeligt — har benyttet det forkerte Budget, som blev vedtaget her i Fjor paa den højtærede Regerings Forslag, et Budget, efter hvilket man, den Gang det forelaa for Folkeforbundet, maatte regne med en Udgift paa 65 Mill. Kr. Nu blev allerede under Forhandlingerne og efter vort Krav dette Beløb sat noget ned, men hvis man skulde være gaaet til de virkelige Tal, vilde man været kommet ned til omkring 50 Mill. Kr., og i saa Fald vilde denne Stigning for Danmarks Vedkommende ikke været fremkommet i den paagældende Opgørelse. Men naar Danmark da er kommet til at staa i et uheldigt Lys, har den højtærede Regering selv været ude om det, ved at lade Danmarks militære Udgifter behandle paa Budgettet med det Formaal for Øje at lade dem figurere med saa høje Beløb for at kunne vise en Nedgang efter Gennemførelsen af den nye Militærordning.

Det er den samme Bestræbelse, der gaar gennem den højtærede Forsvarsministers Udtalelser her, naar han siger: Jeg giver to Tal til Tingets Overvejelse, 64 Mill. Kr. efter sidste Statsregnskab — der er det ikke Budgettet, der drages frem, men Statsregnskabet for 1921—22 — og deroverfor 47½ Mill. Kr. Jeg tror dog, at den højtærede Minister maa være paa det rene med, at han ikke med blot Skygge af Ret kan sammenligne disse to Tal. Den højtærede Minister kan dog vel ikke være uvidende om, at i de 64 Mill. Kr. paa Statsregnskabet findes for det første 5 Mill. Kr.